

Sigende ualmindelige Evner, er dertil en kæk og stærk Dreng, saa han vil nok komme frem i Verden. Ingeborg blev konfirmeret sidste Høst; hende og lille Lise har jeg endnu herhjemme. De kender dig jo ikke; du har jo villet det saadan, og det er maaske ogsaa rigtigst. — Endnu engang min inderligste Tak for alt. Gud give dig Kraft til at bære, hvad der maatte komme!

Inger.“

Skolelærer Mikkelsen nikkede stjaalent hen for sig og puttede derpaa stille Papiret ind igen i Omslaget. Hvad det dog har været for en sær Mand! tænkte han.

Den sidste Del af Dagbogen bestod mest af udtærede Smaastykker, og flere af dem endte med den samme Sætning, der hist og her var understreget: „Naturen er rig, Naturen er viis og miskundelig!“ Paa disse Steder genkendte Mikkelsen let baade Tanker og Udtryk fra sin Vens Tale. Saaledes i et Stykke som dette:

„Uden den urmenneskelige Udfoldelsesdrift, den selvskabende Kraft, der ytrer sig i Lidenskaben, den være nu vendt ud mod Virkelighedens eller ind mod Tankens eller op mod Drømmens Verden, og uden et stort, ja eventyrligt Mod til at ville sig selv i guddommelig Nøgenhed naaer Ingen til virkelig Frigjorthed. Derfor priser jeg mig lykkelig, at jeg har levet i en Tid, der kaldte paa denne Drift og styrkede dette Mod. Ellers var jeg bleven et halvfærdigt Menneske, en Sidenius, alle mine Dage.“

Eller et andet Sted:

„Kristi Liv og Historie lærer os i Virkeligheden intet ud over dette (som er en gammel Visdom),